

FALLEN

Bukottak Akadémiája

ACADEMY

MÁSODIK ÉV

„Annyira jó! Alig kapok
levegőt... Kitűnő könyv,
az a fajta, amiért
mindent félreteszél.”

– *Crystal, amazon.com*

fine
selection

LEIA STONE

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

LEIA STONE

FALLEN
Bukottak Akadémiája
ACADEMY
 MÁSODIK ÉV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

1. FEJEZET

— **G**YORSABBAN, ATWATER! – kiabált a fülembe Lincoln, miközben a sulik mögötti pályán róttam a köröket. Gyilkos pillantást vettem felé, majd nekiiramodtam, és felzárkóztam a sort vezető Tiffanyhoz, aki egyetlen izzadságcsepp nélkül futott, akár egy francos gazella. Fél szemmel átkozott szőke végzetemre sandítottam. Elég lenne egy kinyújtott láb, és hasra vágódna – ekkora sebesség mellett valószínűleg eltörne az orra. Talán még a foga is letörne.

— Megáll és földre! – kiáltott Lincoln.

Felmordulva hirtelen lefékeztem. A csoportunk mind a húsz kadétja lerogyott fekvőtámaszozni, így lóttek a Tiffany arcának átrendezésével kapcsolatos minden tervemnek. A murva a tenyerembe vajt, de több eszem volt, mintsem panaszkodjak.

Shea mögöttem végezte a gyakorlatot.

— A pasid egy pszichopata – suttogetta.

Nem volt elég levegőm válaszolni neki.

Már egy hónapja voltunk a kiképzőtáborban. A kesztyűt sikeresen teljesítő nyolcvanhét diákot négy csoportra osztották Lincoln, Noah, Blake és Darren vezetésével.

Tippeljetek, melyik csoportba kerültem!

– Gyorsabban! – kiáltott Lincoln.

A kiképzőtábor célja az volt, hogy felkészítsen minket a Bukottak seregéhez való csatlakozásra. Fizetést is kaptunk már, és nem fogok hazudni, ez a része tetszett. Afféle tartalékosok voltunk. Még be kell fejeznünk az akadémiát, de havonta egy hétvégén kivisznek minket a háborús zónába, hogy segítsünk kisöpörni a démonokat, akik az ott élő embereket terrorizálják. És vészhelyzet esetén bevethetők vagyunk.

Már éppen kezdtem belekényelmesedni a nyárba. Kellott pár hét, mire a mellkasomon lévő ördögi jelet körülvevő figyelem alábbhagyott. Tiffany most már a Sátánka mellett a Sötétség hercegnője névvel is illet. Érett a visszavágás – Shea egy ütős kis főzetet kotyvasztott, amitől remélhetőleg kidobja a taccsot.

– *Fel!* – ordított Lincoln. Lerogytam a földre, és hagytam, hogy fáradt kezeim pihenjenek kicsit.

Lincoln csizmája pár centire az arcomtól állt meg.

– Brielle Atwater, a nap hátralevő részére felmentést kapsz. – A hangjába aggodalom vegyült.

Mi a...?

Felugrottam, készen álltam a magam védelmére kelni, akármi miatt kerültem is bajba, de Lincoln mögött anyámat pillantottam meg. A kisöcsém, Mikey görnyedten ácsorgott mellette. Úgy tűnt, vérzik az arca.

Francba.

– Kedvezményes elbánás – motyogta Tiffany mellettem, amivel kiérdemelte Lincoln szúrós tekintetét.

– Két kör az engedély nélküli beszédért, Woods – mordult rá Lincoln.

Tiffany nagyot sóhajtva nekilódult.

Hálásan néztem fel a pasimra.

– Köszönöm, uram! – kiáltottam, majd a családomhoz szaladtam.

Ezer gondolat kavargott a fejemben. *Grim, Shea volt főnöke, akit majdnem megöltem, és aki most anyám főnöke... Talán ő támadhatott Mikey-ra? Vagy egyszerűen útonálló démonok tették?*

Ahogy közelebb értem, két táskát szúrtam ki mögöttük, tele cuccokkal.

– Mi történt? – kérdeztem, miközben igyekeztem felmérni a helyzetet.

Anyám jól nézett ki. Fáradtnak látszott ugyan, de olyan volt, mint máskor. Ellenben az öcsémet szemmel láthatóan alaposan elpáholták. A jobb szeme duzzadt volt, az orra eltört, a szája felrepedt, és valószínűleg a bordái közt is akadhat néhány repedt darab.

Anyám az ajkába harapott.

– Nem jöhet vissza Démonvárosba. Néhány kölyök az Alantasok Akadémiájáról meggyepálta.

Azok a seggfejek! Kinyírnám őket!

– Mikey – szóltam. Felé nyúltam, hogy megpaskoljam a vállát, de elhúzódott.

– Azt mondták, ha visszamegyek, kicsinálnak – dörmögte.

Elkerekedett a szemem. *Mi a fene? Azért pécézhatték ki maguknak, mert az én öcsém?*

Anyám döbbenten meredt a mellkasomon lévő jelre.

A kesztyű óta több alkalommal is beszélünk telefonon, elmondtam neki a történeteket, és megmagyaráztam a jelet, de látni, ahogy könnyes szemmel a mellkasomat bámulja, felkavaró volt.

– Oké, kitalálunk valamit – mondtam Mikey-nak. A démonok egyértelműen vadásztak a családomra.

Mikey elég bizonytalanul állt a lábán, orvosi ellátásra volt szüksége.

– Vigyük a klinikára – mondtam anyámnak.

Mikey már betöltötte a tizennyolcat, az augusztusi Feltárási Ceremonián már ott lesz. Szabad lélekként felvételt nyerhet a Bukottak Akadémiájára. Talán sikerülhet a tervezettnél előbb beszerveznem.

Anyám segített Mikey-nak eltántorogni a gyógyközpontba, míg én a cuccokkal teli táskákkal követtem őket. Miután bemutattam őket Mrs. Greelynek, fel-alá járkálva vártam, míg megvizsgálta az öcsém sérüléseit. Én még nem tanultam meg a látó szkennelést, amivel egy gyógyító fényt deríthet olyan belső sérülésekre, mint a vérzés vagy a daganatok, tekintve, hogy az harmadik évfolyamos tananyag, de alig vártam, hogy eljussunk oda.

Mrs. Greely összerendezte.

– Három törött borda, belső vérzés nincs. Szükségem lesz Noah-ra, hogy meggyógyítsa az orrot és a bordákat, a többivel magam is elbánok.

Dühvel vegyes megkönnyebbülés áradt szét bennem. Hogy merészelték azok a kis rohadékok megtámadni a kisöcsémet?! Azért teték, hogy eljussanak hozzám? Mi volt az indítékuk?

– Hívom Noah-t – jelentettem ki, majd kisettem a szobából, és előkaptam a telefonomat.

Odakint volt a pályán, és tutira káromkodva ordibált a csapatával, ezért nem vártam, hogy felveszi a telefont, de felvette.

– Szia! Lincoln szólt, már úton vagyok – darálta egy szuszra, majd megszakította a vonalat.

Mi a...?

Jesszus, de jó pasim van. Mondhatjuk. Legalábbis amikor nem engem kínozott.

Alig értem végig a folyosón, amikor a kétszárnyú ajtó kivágódott, és Noah teljes pompájában lépett be rajta.

– Mi történt? – kérdezte.

Megdörzsöltem a fekvőtámaszoktól sajó kezemet.

– Néhány kölyök az Alantasok Akadémiájáról megtámadta őt.

Noah felmordult.

– Kis piszkok. Ne aggódj, helyrehozom – mondta kacsintva. Ez a srác úgy osztogatta a kacsintásokat, mint más a pacsikat.

– Köszönöm – bólítottam.

Noah végigkocogott a folyosón, én pedig csak álltam ott, és hagytam, hogy szárnyaljanak a gondolataim. Anyámnak vissza kell mennie, de az öcsémnek maradnia kell. Még öt hét volt a nyárból a Fel-tárás Ceremóniáig. Mihez kezdek vele ezalatt?

Havonta 2700 dollárt kerestem a Bukottak Seregében való új szerepemmel, de ennyiből nem futotta albérletre Angyalvárosban. Pláne, miután az ötven százalékát elvitte az adó, plusz a tanulóknak szóló egészségbiztosításom, amit kötelező volt fizetnem most, hogy a sereg tagja lettem. Valamennyi pénzre szükségem volt a magam dolgaira is – meg kellett vennem az egyenruhákat és a katonai bakancsot, márpedig ezek drága holmik voltak. A katonai felszerelések boltja kedvezményt adott a diákoknak, de...

– Bri? – Anyám hangja szakította félbe a cikázó gondolataimat.

Megpördültem, és azonnal a széttárt karjába omoltam. Elérzékenyültem, ahogy megéreztem a teste melegét, az illatát. Honvágyam

volt. Nem látogattam meg gyakran, és hogy most itt van velem, az még a körülmények ellenére is nagy megkönnyebbüléssel töltött el.

Az ölelés után elhúzódtam tőle, ő pedig fáradtan mosolygott le rám.

– Vissza kell mennem. Lejár az ebédszünetem – mondta, és közben a mellkasomon lévő tetoválást tanulmányozta. Nem szólt róla egy szót sem. Sírt ugyan, mikor a telefonban elmeséltem neki, de anyám nem az a fajta, aki rágódik a szar dolgokon. Elfogadja, és továbblép. Hasznos túlélési technika ez.

– Milyen a munka? – kérdeztem. Miután Lincoln megölte a korábbi főnökét, hogy felszabadítson engem a szerződéseim alól, anyámnak új főnöke lett: Mr. Grim, Shea régi főnöke, akinek a tulajdonában volt az összes sztriptízbár.

– Elmegy. Nem keresek annyit, mint amikor Burdock irányította a helyet, Grim nem olyan – vont vállat.

Elöntött a pánik.

– Bánt téged? Grim?

Megrázta a fejét.

– Nem. Békén hagy, de minden ostobaságért levon a fizetésemből. Csak a pénz érdekli.

A szemétláda!

Hirtelen önzőnek éreztem magam. Minden telefonhíváskor csakis rólam beszéltünk. Anyámnak szüksége lett volna pénzre?

– Hát, most már fizetett katonája vagyok a Bukottak Seregének, bezállhatok a számlákba – ajánlottam föl.

Vékony szőke haja a vállára hullott, ahogy megrázta a fejét.

– Dehogy, drágám. Megleszek. Úgy négy hónappal ezelőtt kiadtam bérbe az üres szobákat Mrs. Connernek. Te csak vigyázz Mickey-ra, jó?

Mikey. A fenébe is. Mihez fogok kezdeni vele?

Bólintottam.

– Persze, anya, vigyázok rá.

Újra elmosolyodott, még erőtlenebbül.

– Szeretlek, Méhi. – Szíven ütött a gyerekkori becenevem. Tíz-éves korom óta nem hívott Méhinek vagy Méhecskének.

– Én is szeretlek, anya. – Újra megöleltem, de ezúttal túl hamar húzódtott el.

– Bernie és Maximus is hiányolnak – mondta végül, majd elment. Ilyen egyszerűen. Itt hagyott a feladattal, hogy gondoskodjak a kisöcsémről, miközben megszakadt érte, Bernie-ért és mindenkiért a szívem.

Akkor először fogtam fel, mennyire rossz is volt Démonváros, mennyire rossz volt egy démon rabszolgájának lenni.

Végigsimítottam a hajamon, és a gyógyközpontot magam mögött hagyva elindultam, hogy felkeressem az egyetlen személyt, akitől tudtam, hogy segíthet és segíteni is fog Mikey-nak.

Finoman bekopogtam a hatalmas kétszárnyú ajtón, és fohászkoztam, hogy legyen az irodájában.

– Szabad! – invitált be Raphael derűs hangja.

Köszönöm, Istenem.

Megkönnyebbülve, mégis kissé idegesen léptem be az irodába. Raphael az asztalánál ült, mappákat és papírokat tologatott. Úgy tűnt, meglepte a felbukkanásom.

– Brielle?! Minden rendben van? – kérdezte, és felállt az asztaltól, hogy megkerülje és közelebb lépjen hozzám. Hatalmas fehér

szárnyai mindig magukra vonták a figyelmemet, és azon kaptam magam, hogy átszellemülten bámulom őket.

– Valaki megsérült? – kérdezte aggodalmasan.

Fenébe, megfeledeztem a gondolatolvasásról.

– Igen, az öcsém. Aki szabad lélek! – tettem hozzá gyorsan. – Nekiesett néhány kölyök az Alantasok Akadémiáján, és most... Ezek után nem mehet vissza Démonvárosba.

Vártam egy percet, mielőtt folytattam. Raphael homloka ráncba gyűrődött az aggodalomtól.

– *De* már csak öt hét van a Feltárásig, és mivel szabad lélek, így is, úgy is a Bukottak Akadémiájára kerül. – *Kivéve, ha kotradék lesz belőle. Ó, Egek, kérlek, ne engedd, hogy kotradék legyen.*

– Szóval... – Nem ment. Nem tudtam megkérdezni.

Raphael felkacagott.

– Szeretnéd, ha itt maradhatna addig?

Nagy kő esett le a szívemről.

– Igen, kérlek, ha lehetséges.

Az arkangyal megdörzsölte az állát, és átfutott néhányat az asztalon lévő papírokból.

– A kesztyűn elbukott diákok még átmenetileg nálunk tartózkodnak. Engedélyeztük nekik, hogy nyáron a kollégiumban maradhassanak, de igyekszünk munkát és végleges lakhatást találni nekik, ezért jelenleg nem szolgálhatok semmivel.

Megállt bennem az ütő. Talán lakhatnék én Lincolnnal, így Mickey megkaphatná az ágyamat, bár kétkem, hogy beengednének egy fiút a lányok hálótermébe.

– Hacsak... – emelte fel Raphael a kezét. – Mit szólna a kerti munkákhoz? Fű- és sövénynyírás? Az eddigi karbantartó tavaly diplomázott le, a pozíciója és a kunyhója is betöltésre vár. Az öcsédé

lehetne a munka a nyárra, és így én is nyernék időt az új karbantartó megtalálására.

Ezúttal hallani lehetett, amint a kő legurul a vállamról.

– Remek! Köszönöm, uram! Mikey megtesz mindent, amire csak szükségük lesz. Igazán dolgoz, rendes srác.

Ez nem egészen igaz, de akár azzá is válhat. Talán.

Raphael arca felragyogott.

– Csodálatos! – A szekrényhez lépve előkapott egy kupac kulcsot.
– Itt vannak a kulcsok a kunyhóhoz. Az edzőterem mögötti épület.

Akkor hát ez az!

Láttam már korábban az épületet, és eltűnődtem, mi lehet az. Úgy nézett ki, mint egy apró kövekből épült kalyiba, amiről megfélekedtek, amikor felhúzták ezt a gigászi iskolát.

– Nagyon szépen köszönöm, uram.

Kissé felszabadultabban sétáltam vissza a klinikára. Sikerült átmeneti megoldást találnom Mikey helyzetére. Most már csak az kellett, hogy ne változzon kotradékká.

Ki volt ütve, amikor visszaértem hozzá. Noah azt az örületes, narancssárgán ragyogó gyógyító varázslást csinálta éppen.

– Minden oké vele? – kérdeztem, miközben a vállamra kaptam az öcsém táskáit.

Noah biccentett.

– Adtam neki altatót. A csontok forrasztása elég fájdalmas.

Jesszus.

– Hálásan közzi. Mindjárt visszajövök, előkészítem a lakhelyét – mondtam.

Nem tudtam, melyik a nehezebb, Lincoln kiképzőgyakorlatai, vagy átcipelni két hatalmas táskát az egész campuson a kis kőviskóig.

Mire odaértem, a kezem remegett a fáradtságtól.

Gyorsan kinyitottam az ajtót, és a földre dobtam a két táskát. Az egyik cipzár szétnyílt a becsapódástól. Elfintorodtam, ahogy az öcsém holmija szanaszét hullott.

Micsoda rumli.

Lehajoltam, hogy összeszedjem a cuccokat, de a szemem megakadt a táskából kikandikáló narancssárga szórólapon. A vastagon szedett 1.000.000 dollár ragadta meg először a figyelmemet, majd a „Küzdelmek Éjszakája”.

Mi a...?

Felkaptam és elolvastam.

KÜZDELMEK ÉJSZAKÁJA

A győztes jutalma 1.000.000 dollár

(kikötések nélkül)

Kétfős csapatok küzdenek meg egymással.

Aki talpon marad, győz.

Televíziós közvetítés. Korhatár 18–21 év.

Csapatonként 100 dolláros nevezési díj.

A győztesek meghívást kapnak az Alantasok Seregébe.

Az utolsó sortól megfordult velem a szoba. Alantasok Serege? Mi a fene volt az? Mármost, nagyon úgy hangzott, mint a Bukottak Serege, de... A démonok már gyerekeket küldtek harcba magukért? Ez beteges.

Forgott velem a világ, le kellett ülnöm egy percre. Lehuppantam az ágyra, megfordítottam a szórólapot, és megláttam az öcsém macskakaparását, ami törként hasított a szívembe.

Nyerd meg a pénzt. Vedd meg anya szerződését. Szabad lélek.

Kihúztam magam. Készült valamire az öcsém? Mr. Grim felszabadítaná anyámat a szerződése alól egymillió dollárért? Épp anyám mondta, hogy Grimet csak a pénz érdekli...

Egy vad vággyal a szívemben keltem fel az ágyról. Megnyerem a Küzdelmek Éjszakáját, és felszabadítom anyámat! De ehhez szükségem lesz némi segítségre.

A papírra pillantottam. A küzdelmet februárra tervezték, és addig még hónapok voltak hátra. Lesz időm kieszelni egy tervet.

Tarts ki, anya! Jövök érted.

2. FEJEZET

— *K* I VAN ZÁRVA! – mennydörögte Lincoln. Apó lakókocsija csak felerősítette a hangját. Későre járt már, és semmi másra nem vágytam, csak hogy véget érjen ez a szar nap, de képtelen voltam hazudni neki. Plusz szükségem volt a segítségére is.

– Kicsim. – Sosem hívtam még így korábban, de most talán segít megpuhítani. – Akkor is megteszem. Csak arra kérek, hogy segíts felkészülni a küzdelemre.

Felbőszültnek látszott. Lüktetett az ér a nyakában, a bal szemhéja rángatózott.

– Azt sem tudod, hogy elfogadja-e a pénzt!

– El fogja – szólt közbe Shea, aki eddig csendben ült. – Csak a pénz érdekli. Közel hat évig dolgoztam neki. Ha az újjáélesztő klinika nem hoz eleget a konyhára, ezt az összeget elegendőnek fogja találni egy alkalmazottjáért cserébe. Felvesz majd egy új nekromantát, és örül a kis pénzének.

Lincoln gyilkos pillantást vetett felém.

– Noah és én fogunk küzdeni – mondta végül.

A szórólapra mutattam.

– Tizennyolctól huszonegy éves korig. Ti mindketten huszonhár-
mak vagytok. – Cuki volt tőle az ajánlat, hogy megküzd anyám sza-
badságáért, és ezt sosem fogom elfelejteni.

Megdörzsölte a halántékát.

– Hát, te sem fogod megtenni. Szervezünk gyűjtést, vagy valami.

Felnyerítettem.

– Gyűjtést egymillió dolcsira? Az emberek még csak nem is ked-
velnek. Azt hiszik, gonosz vagyok. Senki sem fog adakozni, csak
hogy kihozhassam a rabszolga anyámat Démonvárosból, Lincoln.

Felsóhajtott.

– Nagyon rossz ötlet. Bele is halhatsz.

Az ajkamat rágcsálva közelebb léptem hozzá, és megfogtam a ke-
zét.

– Ő az *anyám*, Lincoln. A húsom és vérem. A nő, aki világra ho-
zott. – *Láttam* a pillanatot, amikor rájött, hogy veszített.

– Sírba viszel engem.

– Szóval segítesz felkészülni? – vigyorogtam.

Felmordulva biccentett.

– Kivel fogsz küzdeni?

Shea összeütögette az ökleit, aztán felállt.

– Az Alantasok Akadémiájára járó gettóköcsögöknek esélyük sincs
ellenem – jelentette ki ellentmondást nem tűrően.

Lincoln hatalmas sóhajjal a plafonra nézett, mintha valami segít-
séget remélne onnan.

– Azt majd meglátjuk. Találkozunk a kisteremben mindennap a
kiképzőtábor előtt. Minden. Nap. Hétvégén is. És amikor elkezdő-
dik az iskola, olyankor tanítás után fogunk találkozni.

Shea felnyögött, magára vonva Lincoln tekintetét.

– Csak vicceltem. Jupiiii! – ujjongott hamisan.

Lincoln megdörzsölte a halántékát.

– Menjetek, mielőtt meggondolom magam.

Az ajtó felé indultunk, de Lincoln a karomnál fogva magához húzott. Amikor az ajkai az enyémre tapadtak, minden gondom semmivé foszlott. Lincoln kiállt mellettem. Ha ő képez ki minket, minden esélyünk meglesz a győzelemre.

Amikor elhúzódott, átható kék tekintete az enyémbe fúródott.

– Szeretlek, Brielle, de kérlek, hagyj fel azzal, hogy kergeted a halált – kérlelt.

Felmutattam a hüvelykujjamat, és elvigyorodtam.

– Meglesz. Majd ezután.

– Jó éjt! – köszönt el szemfogatva, egy térdreemegtető csók kíséretében.

– Jó éjt! – vigyorogtam rá.

Shea fél szemmel rám pillantott, útban Mikey kuckója felé.

– Meg tudjuk csinálni, igaz? Harcolni a Démonvárosi kölykök ellen? Mármint, elég kemények arrafelé...

Tudtam, hogy nem volt könnyű dolga az Alantasok Akadémiáján eltöltött kevéske idő alatt, de nem hagyhattam, hogy elveszítse a belém vetett bizalmát. Megálltam, hogy a nagy, barna szemébe nézhessek.

– Ugyanott nőttünk fel, ahol ők. Tudjuk, milyen a sportszerűtlen harc, ráadásul itt sokkal jobb oktatást kaptunk. Sera és a te varázserő segítségével tudom, hogy csakis győzhetünk. Anyámért.

Shea sosem hívta őt anyának, mindig csak Kate-nek, de anyaként tekintett rá.

– Anyáért – mondta mosolyogva.

A család az család. Nem a vér számít.

Megöleltük egymást, majd az öcsém kis viskójához siettünk.

Amikor odaértünk, hangosan kopogtam, arra az esetre, ha még mindig hatna az altató.

– Nyitva! – kiabálta gyenge hangon.

Mikey az ágyában fekvé nyomkodta a telefonját. Amikor beléptünk, a bordáit fogva felült, és letette a telefont.

– Köszí, hogy elintézted ezt a helyet – mutatott körbe a szobán, de elkomorult az arca, amikor megpillantotta a kezében lévő papírt.

– Lebuktál – emeltem fel a szórólapot. Hiába volt csak egy évvel fiatalabb nálam, anyáskodtam fölötte.

Felnézve rám nagyot sóhajtott. Az arcán lévő zúzódások komolyak voltak, de legalább az orra újra a régi volt.

– Emiatt támadtak rád? – kérdezte Shea keresztbe font karral.

Bennem fel sem vetődött ez a gondolat.

Mikey biccentett.

– Elmentem feliratkozni. Azt mondták, túl nyápic vagyok hozzá, és nekem estek. Elvették a száz dolcsimat.

Nagyon sajnáltam őt, a fenébe is, és dühített, hogy azok a seggfejek rátámadtak.

– Mikey, nem csinálhatsz ilyen őrültségeket anélkül, hogy előtte nem beszéltél velem. Kivel harcoltál volna? – kérdeztem ingerülten.

– Azt még nem találtam ki – felelt vállat vonva. – Nem vagy már otthon, nem tudod, mennyire szarul állnak anya dolgai. Az a faszjankó minden héten levon anya fizetéséből. Azt állítja, hogy anya nem

csinál annyi üzletet. De hát ő nem démon! Nincsenek olyan kapcsolatai, mint Burdocknak.

Lelkiismeret-furdalásom támadt. Nem gondoltam volna, hogy ilyen messzemenő következményei lesznek annak, hogy Lincoln megölte Burdockot. Hetente vesznek el a fizetéséből? Nem csoda, hogy kiadta a szobámat.

Egek, nagyon aggódtam anyámért. A következő fizetéséből küldök neki némi pénzt, és ha kényszerítenem kell, hogy elfogadja, megteszem.

Shea átvette a karját az öcsém vállán, ahogy leült mellé.

– Ne aggódj, Brivel megnyerjük a pénzt, és kihozzuk onnan anyádat.

Shea mindig kedves volt Mikey-val, gyakran megölelte. Én általában csak vállba boksoltam, és mondtam neki, hogy pofa be.

Mikey boldogan nézett fel rám.

– Komoly?

Bólintottam.

– Meddig lehet feliratkozni?

Hosszú ujjával a szórólap alján lévő apró szövegre mutatott: a Fel-tárás napjáig.

Volt még időnk. Totál megnyerem ezt a bunyóóóót.

Miután a Küzdelmek Éjszakájának utolsó kis részletét is kiszedtem Mikey-ból, tájékoztattam, hogy ő lett az akadémia új karbantartója, legalábbis a nyárra.

Amint túltette magát rajta, hogy valóban dolgoznia kell a lakhatásért, mind belejöttünk a napi rutinba. Mikey végezte a munkáját,

Shea és én pedig kidolgoztuk a belünket az edzéseken. Meséltem Raphaelnek az Alantasok Seregéről, de nem lepődött meg rajta, inkább csak elszomorította.

Már csak néhány nap maradt a nyári szünetből, a Feltárás pedig másnap volt esedékes.

Shea dobófegyverével a kezében, izzadságban úszva állt az edzőterem közepén, vészjóslóan nézett a vele szemben álló Lincolnra, aki a magasba emelte kéken ragyogó kardját.

– Vágj meg! – ordított Lincoln, és Shea cselekedett. A markolatnál ráfogott Lincoln kardjának pengéjére, miközben az éles, félkör alakú fegyverével készült megsebezni a pasimat. Lincoln alakja elmosódott előttem, alig tudtam követni, olyan gyorsan mozgott.

Lincoln és a srácok keményen edzettek minket. Elterelte a figyelmem, hogy kettejüket néztem, hirtelen azon kaptam magam, hogy zuhanok. Noah kirúgta alólam a lábamat, és egy szempillantással később a torkomnak feszült a tőre.

Bakker.

Lenézett rám, izzadság gyöngyözött hibátlan, porcelánszínű bőrén.

– Szemtől szembeni küzdelem során csakis az ellenfeledre figyelhetsz. Ha hagyod, hogy Shea elvonja a figyelmed, megöleted magad.

Igaza volt. Amikor eljön az ideje, csakis a saját csatámmal foglalkozhatok.

Egy gyors pörgéssel kitértem a kardja elől, és bevettem egy olózó rúgást.

Amint elkaptam a lábát, a földre zuhant. Igyekeztem fölénybe kerülni, rávettem magam. A mellkasa felé másztam, hogy a földön tartsam, amikor hirtelen megmarkolta a nyakamat.

Atyagatya!

Levegő után kapkodtam, elöntött a fájdalom. Gombóc nőtt a torokban, és gyenge védekezésképpen oldalra dőltem.

Noah hozzám fordult.

– Ez szemét húzás volt, és sajnálom, de a kölykök az Alantasok Akadémiájáról pont ilyen szemét módon fognak harcolni. Erre is fel kell készülnöd.

Kicsordult a könnyem, miközben bólintottam. Igaza volt. Anynyira, hogy fájt.

Lincoln és Shea szünetet tartottak.

– Igazad van – szólt oda Lincoln Noah-nak. – Ettől támadt egy ötletem.

– Na nem! Nem szeretem, amikor így nézel. Már megint *úgy nézel* – mondtam neki.

Vigyorogva Shea-hez fordult.

– Mikor hívod fel?

– Nemtom... Mostanában – felelte nagy sóhajjal.

Úgy döntöttünk, az lesz a legjobb, ha Shea hívja fel Grim mestert, és kéri az engedélyét, hogy beléphessünk Démonvárosba feliratkozni a Küzdelmek Éjszakájára, tekintve, hogy én akartam megölni őt.

Lincoln megrázta a fejét.

– Három engedélyt kérj, veletek megyek.

Noah elhúzta a száját.

– Hé, én még sosem jártam Démonvárosban, én is menni akarok!

Shea összeesküvő pillantással nézett vissza rá.

– Hidd el, nem vesztettél sokat.

– Csak kérdezd meg – mondta Lincoln, és átnyújtotta a telefonját Shea-nek.

Shea idegesen rágcsálta az alsó ajkát.

– Totál pánikolok. Mi van, ha nemet mond? Akkor kárba veszett minden erőfeszítésünk.

– Ne hagyd, hogy nemet mondjon. Ismered őt, használd ezt ki – biztattam.

Shea mély levegőt vett, beütötte a számot, és kihangosítva tárcsázta, majd járkálni kezdett.

– Mit akarsz?! – kiáltott a telefonba Grim. Shea hat évig dolgozott neki, naná hogy elmentette a számát.

Shea megállt, és a nadrágja szárába törölte izzadt tenyerét.

– Egymillió dolcsit fizetni Kate Atwater démonszerződéséért – felelte magabiztosan.

Grim jóízűen felnevetett.

– Nem érek rá tündérmesékre, angyal szerető – fröcsögte.

Shea az ajkába harapott.

– Ez nem tündérmese. Csak adj nekem négy belépési engedélyt Démonvárosba, hogy feliratkozhassek a Küzdelmek Éjszakájára. Amikor a csapatom nyer, neked adom a pénzt. *Az egészet.* Cserébe Kate szerződéséért.

Csend. Pokolian hosszú, rémisztő csend. *Letette volna?*

– Nem nyerhetsz. Kétségkívül elgyengültél Angyalvárosban. Ne vesztegesd az időmet. – Azzal letette.

Rohadtul letette.

– Mocsok! – kiabált Shea a telefonba, majd leült a padlóra, és dühösen pötyögni kezdett a kijelzőn.

Kérdőn felé léptem.

– Mit csin...? – Elakadt a szavam, amikor megláttam a Grim egyik sztriptízklubjának honlapjáról származó fényképet a kijelzőn.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Majd én megmutatom neki, ki a gyenge. – Shea előre-hátra hínázva kántálni kezdett, a kezeit ide-oda mozgatta, amitől sötétkék varázslat született és lepte el a telefont.

– Ez fehér mágia? – kérdezte Lincoln aggodva.

Felhúztam a szemöldököm, de Shea nem foglalkozott a kérdéssel.

– Ez egy leesnek-a-szarvai mágia. – Meghűlt a vér az ereimben Shea kijelentésétől.

– Shea... – Még mielőtt lebeszélhettem volna róla, a kijelzőn felvillant, hogy „Seggfej Főnököske” hív.

Shea abbahagyta a varázst, és vigyorogva, nyájasan szólt a telefonba.

– Nocsak, helló!

– Mit művelsz? – ordított Grim. Valósággal láttam magam előtt a szájából kirepülő nyálcseppeket.

– Ki a gyenge? – gúnyolódott Shea. – Két hónappal ezelőtt segítettem kinyírni négy démont, szóval ne mondd nekem, hogy nem nyerhetek. Az a millió az enyém – mordult fel.

Csend.

Még hosszabb csend.

– Nem, mert az enyém. Megegyeztünk. És ne baszakodj a szarvaimmal – dübörögte, majd kinyomta a telefont.

Shea mosolygott, míg mi döbbenten és megkönnyebbülten néztünk egymásra. Két perccel később Grim üzenetben küldött egy egyórás belépési engedélyt négy fő részére Angyalvárosból.

– Csináljuk! – rikkantotta Lincoln.